

Жнець без коси

КУПИТИ

Чи шторм лишає щось по собі? Кажуть, наші острови і є його слідом. Спокою тут не було і не буде, та мені байдуже. Я просто хочу вижити, і ніякий слідчий зі своїми підозрами не зможе мені завадити. Скоро він облишить полювання на легендарного Женця і забереться драконові під хвіст. Так я думала, поки обставини не змусили нас зустріти небезпеку плечем до плеча. А після - вирушити на пошуки проклятої катани. І краще б я не дізнавалася, чому наброду з усієї імперії потрібна саме вона! "Жнець без коси" - перша книга трилогії.

The background of the cover features a woman with long blonde hair in a braid, wearing a blue robe and a straw hat. She holds a sword across her chest. The sky is dark blue with white lightning bolts. In the bottom left, a fox's head is shown with orange and yellow flames around it. The author's name is in the upper right, and the title is in the center.

Олександра
Черепан

ЖНЕЦЬ
БЕЗ КОСИ

Олександра
Черепан

ЖНЕЦЬ БЕЗ КОСИ

Черепан О.А.

Жнець без коси : роман / О. А. Черепан ; іл. О. А. Черепан. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024. — 288 с.

ISBN 978-966-10-1047-4

© О.А. Черепан, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Чи шторм лишає щось по собі? Кажуть, наші острови і є його слідом. Спокою тут не було і не буде, та мені байдуже. Я просто хочу вижити, і ніякий слідчий зі своїми підозрами не зможе мені завадити. Скоро він облишить полювання на легендарного Женця і забереться драконові під хвіст. Так я думала, поки обставини не змусили нас зустріти небезпеку плечем до плеча.

А після — вирушити на пошуки проклятої катани. І краще б я не дізнавалася, чому наброду з усієї імперії потрібна саме вона!
“Жнець без коси” — перша книга трилогії.

Пролог

Вбити бога — не така вже й погана ідея. Це усвідомлюєш, якщо живеш достатньо довго. Мені вистачило трьох століть у подібні мерзенної людини, але можу тільки гадати, скільки до того вона була частиною темного лісу. Вийти на світло — моя найбільша помилка.

Із неї почалося непросте самоусвідомлення. Виявилось, у мене були лапи, які можна переставляти. Були вуха, які я сторожко повертала в напрямку незнайомого звуку. І був ніс, який живий вогонь боляче вкусив. Багаття. От як називалася дивина, навколо якої сиділи люди.

А мене вони назвали лисеням і дозволили лишитися. Паскудні, брехливі створіння, я мала вбити їх усіх ще тоді. Вчепитися зубами у тонкі шії та не відпускати, роздерти кігтями брудну плоть на дрібні шматочки. Та от я вишкірилася на вогонь, ніби то він найбільший ворог, а в моїй голові пролунав гуркітливий сміх. Я задерла обпечений ніс і побачила його.

Дракон, згодом я почую це слово від людей. А тоді витріщалася на нього й не могла порівняти лускате створіння ні з чим мені знайомим. Я пересилила бажання відсахнутись і гречно обгорнулася хвостом. Він зробив так само. Схилив рогату голову, щоб опинитися зі мною на одному рівні, та приязно всміхнувся. Дурниці, морди в лускатих створіннях не можуть виражати такі емоції. Але в нього це якось вийшло. Я лишилася.

Згодом почала розуміти, чому люди ставилися до уособлення вогненної стихії як до божества. Вони жили у тіні від його крила і почувалися в цілковитій безпеці. Світ був безмежним, бо жодна відстань не ставала перешкодою. За волею дракона вогонь не кусався, не завдавав болю. Навіть я все більше зосереджувалася на красі, розділяючи чужий захват. Не знаю, чи полюбила б світло так само, якби його дарував не він. Якби теплий вогонь не горів у звужених зіницях, поки наші розмови тривали безкінечними морозними ночами. Вперше я зустріла живу істоту, здатну зі мною порозумітися. Тоді здавалося, що спокій триватиме вічно.

Я не знала, що найбільше людям могли нашкодити вони самі, а зовсім не стихії. Після кораблетроці на берег вийшли інші — тяж люди, з такими самими недоладними тілами та спотвореним світосприйняттям. Вони не бачили одне в одному рівних, тільки загрозу. А будь-яку загрозу треба знищити, щоб убезпечити власне існування. За всієї обмеженості своїх суджень люди вражаюче сильно хотіли жити. Тому почалася кривава бійня, від якої я не встигла втекти. Я була приречена та ще не усвідомлювала, що скоро не матиму навіть кому молитися.

Люди жадібні, їм завжди мало. Схиляти голови перед драконами їм набридло. Навіщо, якщо ту саму силу можна забрати собі? Так вони вирішили і першими спробували вбити бога. Тоді задум здався мені маячнею, бо як ти вб'єш світло? Вогонь чи вода, вони вічні. Проте не дракони. Людський злочин знаменував кінець співіснування і загнав світ у жорсткі рамки. Божества покинули прокляту землю. Та найголовніше, вони покинули мене на поталу людям.

Так я опинилась у клітці. Терпіла знущання й за звичкою молила про швидку смерть. Мене не годували тижнями, та в чому справа, я зрозуміла запізно. Будь-яка жива істота на моєму місці вже б давно померла. Тільки я не могла. На моїх лапах були невидимі кайдани, що зводили з розуму й приковували до жалюгідного існування. Я не могла. В моїх грудях забагато вогню, що подарував дракон. А щоб він удавився!

Спочатку жарини ледь тліли, та з кожним днем розгоралися більше. В грудях нестерпно пекло, я кричала, а всі навколо тільки сміялися. Неправильно, нічого з цього не мало існувати. Якщо виявилися безсилі навіть боги, стан речей мала виправити я.

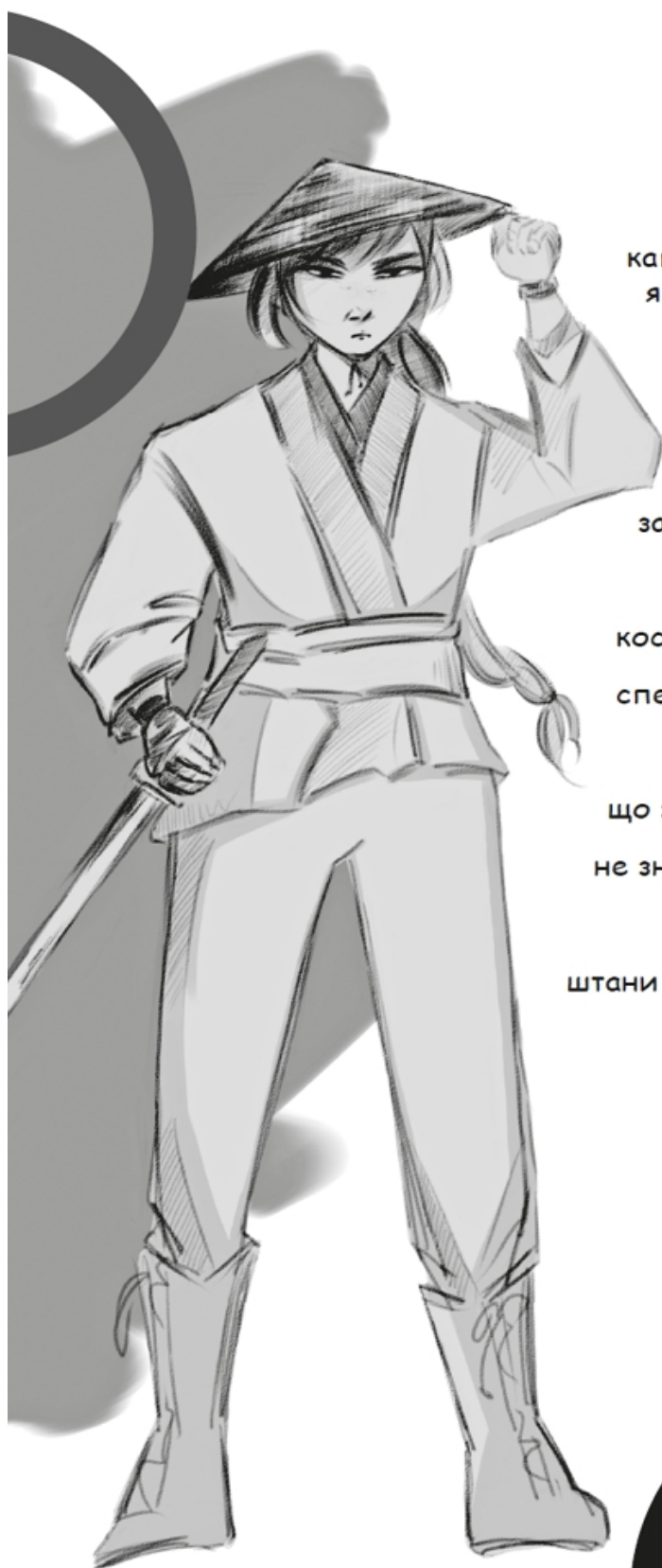
Ця думка набула чіткіших обрисів ув один із найтемніших днів. Тоді моє тіло почало мінятися, і пальці відчайдушно стиснули ґрати. Іржавий метал більше не міг стримати ні мене, ні вогонь. Горіло все. Але така смерть надто милосердна, тож я знайшла кожного, чие обличчя закарбувалося в моїй змученій свідомості. Навіть більше. Я вбила всіх, а вогонь пожирав їх потворні тіла.

Моє стало до огидного схожим. Білі ноги не слухалися, гострі коліна відмовлялися згинатися. Руки закінчувалися кігтями, якими стікала чужа кров. Я закинула голову і спостерігала, як лапятий сніг кружляв у

повітрі. Провівши язиком по сухих губах, зрозуміла, що помилилася. З неба падав попіл. Я справді поклала край зlodіянням мерзенних створінь, тоді як боги просто відійшли від справ. І кинули мене. Було складно знайти, де шукати справедливість.

Та врешті... Люди дурні, але не божевільні. Вбити бога — не така вже й погана ідея. Якщо виплекати всередині достатньо праведного гніву і витратити на підготовку трохи більше часу.

капелюх бережеться
як зіниця ока

годинник на лівій руці

бинти

ластовиння на носі

засмага

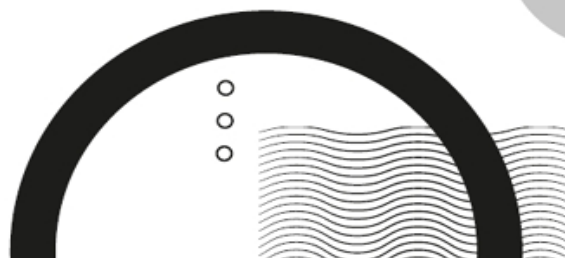
коса до пояса

спершу меч без жодної цінності

що за тим широким поясом

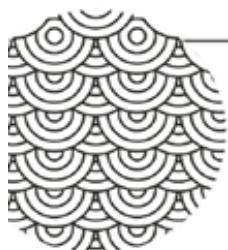
не знають навіть лісові демони

штани аби трималися

ТАЙВА

Психологічний портрет

Імперія Йохатра, кілька століть потому

Якби майстер побачив, як я зловживаю всіма його настановами, він би закопав мене своїми руками. На цьому місці й закопав би, заплющивши очі на те, що тут чийсь город. Насправді я знаю, чий: тут приємна літня пані вирощує гарбузи та огірки, які її коти безсовісно надкушують. Ніколи не доїдають, тільки псують продукти. І це коли бідота на кшталт мене не почувається ситою навіть на свята. А одне вже, правда, не за горами. Люблю день літнього сонцестояння, бо тоді їжею охочіше діляться навіть незнайомці. Та щось я замріялася, ніби до свята так легко дожити.

Суть у тому, що майстра зі мною більше нема. Тож нікому зачитати лекцію про правила потрапляння в будинок, куди тебе не запрошують. Доведеться впоратися з поточними завданнями без двогодинного бухтіння над вухом і покладатися тільки на себе.

Я видихаю крізь зуби і розтискаю пальці. Черепиця боляче їх дряпає, але не заважає мені приземлитися на підвіконня і втримати рівновагу. Хочеться потиснути руку тому, хто старався над цією будівлею: виступ ніби створений для того, щоб на нього стрибали. Може, когось удвічі важчого він би й не витримав, але піді мною загрозливо не скрипить. Примружуюсь і заглядаю в темну кімнату. Вікно зачинене щільно, треба подумати, як це змінити.

Кімната маленька, але дає змогу сформувати уявлення про свого тимчасового власника. Найближче до мене розташовано стіл, на якому панує ідеальний порядок. Це мене би потішило, якби я знала, що саме шукаю. На жаль, цього разу переді мною доволі абстрактне завдання, але з порожніми руками теж піти не можу. Погляд чіпляється за пом'ятий клаптик паперу, деякі записи на якому перекреслені або виділені знаками оклику. Сподіваюсь, отам у кутку намагалися намалювати не собаку, бо більше схоже на лісового демона. Його мені

чудово видно, а от що саме написано — ні. Не закінчиться моя нічна прогулянка посиденьками на підвіконні. До того ж, на столі ще лежить запечатаний лист. Я багато чого вмію, але його зміст не розберу крізь скло і паперовий конверт.

Уважно дивлюся на наручний годинник, ніби його стрілки не показують трохи за північ уже роками. Зітхаю. Новий день устиг початися, та для мене це мало що змінює. Відчинити вікно з цього боку не вийде. Але недарма ж я так старанно розраховувала час і вивчила, коли саме Ксандер Хікарі точить лясси в місцевому шинку? Такі виправдовуються службовим обов'язком, навіть коли безбожно пиячать, тож я тільки рада уникнути зустрічі. А щодо приємної літньої пані, в якій Ксандер живе останніми днями... Зараз дізнаюся, чи перетнуться наші шляхи.

Мені більше нічого роздивлятися в кімнаті на другому поверсі, тож стрибаю на землю. Заглядаю в іще одне вікно, та фіранки на ньому щільно запнуті. Видно тільки тьмяне світло і непорушний силует. Тихо. Думаю, господиня задрімала над книгою. Лишається довести, наскільки я поважаю чужий сон.

Двері покійно відчиняються без жодного скрипу, і я прослизаю темним коридором до вітальні. Важко не задивитися на літню пані, яка солодко хропе, справді поклавши голову на книгу. Але мене більше цікавить свіча на столі поряд із нею. Простягаю руку і зустрічаюся поглядом з пухнастою білою кицькою, яка хижко стежить за мною. Прикладаю палець до вуст і хитаю головою, сподіваючись, що цього вистачить для налагодження контакту. Кицька підміняє мого майстра і дивиться на мене, як на дурну.

Я справді займаюся не найрозумнішими речами, але відступати пізно. Підіймаюся віковичними сходами, усіма силами оминаючи рипучі місця, і безпомилково знаходжу потрібні двері. Виглядає, ніби шановного слідчого поселили на горищі.

Хаотична натура господині тут відчувається набагато сильніше, ніж бажання гостя все впорядкувати. Ліжко старанно застелене, на стільці біля нього висить змінний одяг. Стіл з усіма люб'язно лишеними зачіпками чекає мене. А біля однієї зі стін тягнуться безкінечні книжкові полиці, пил з яких не змітали ніколи. Під ними височіють купи мотлоху, який хтось явно нещодавно намагався розібрати, але

швидко здався. Добре, якщо шановний слідчий так само швидко втратить надію щось рознюхати в цьому місті та поїде з миром світ за очі. Щоби пхати тут носа у справи інших, треба заплатити надто високу ціну. Чужинцю ніколи не зрозуміти.

Беруся до роботи, аби відволіктися від похмурих думок. Треба перенести записи з м'ятого аркуша собі, зайвий раз нічого не чіпаючи. Бажано ще скопіювати примітки, але щодо доцільності малювання собаки я вагаюся. Дякувати лісовим демонам, складних ієрогліфів тут небагато — інакше я б нічого не розібрала й довелося би звітувати наосліп. Вивчаю список з десятка імен і швидко перенотую. Є кілька незнайомих, ще кілька мені траплялись, але чітких асоціацій не викликають. А от під кінець стає цікавіше. Дайго Куморі, Сейджі Араші, Кей Кавару — ледь утримуюся від сміху, уявляючи, чим вона могла заслужити місце у списку головних підозрюваних. А це точно він, занадто багато тут неоднозначних особистостей. І, звісно, тут є я — завершую ідентичний список своїм ім'ям. Рувей Кавару. Прикро, що про мене згадали аж під кінець. Певно, слідчий набагато дурніший, аніж думає мій роботодавець, тож ніякої загрози не становить. Було б цікаво подивитися на цього Ксандера — якщо його розумовий процес затьмарює старечий маразм, то все стає на свої місця. Ну нічого, іншим разом. Мене ще чекає лист, що потребує всієї моєї уваги.

Обережно зрізаю гострим лезом печатку з конверта. Гарна, з сонечком, яке зазвичай можна побачити на золотих атрах. Не часто мені доводиться тримати в руках монети такої вартості, тому мимоволі милуюся, перш ніж повернутися до вмісту конверта. Передбачувано, лист, адресований якомусь Токохару. Ім'я теж видається знайомим, але згадати, де саме його чула, не можу. Час прискоритися, тож пробігаюсь очима по рядках тексту, в якому незнайомих ієрогліфів значно побільшало. Токохару вміє читати краще за мене, як і Ксандер — писати. Сиділи б у своїй глушині та обмінювалися мемуарами, так ні, вирішили потрясти кістками й підкинути мені новий квест.

У листі Ксандер описує неофіційний допит Дайго та підсумовує, що на славнозвісного Женця підозрюваний не схожий. Чи то слідчий таки дурний, чи то справді прочитав мого товариша, як розгорнуту книгу. Далі обіцяє діяти згідно з наказами і чекати на корективи, але висловлює бажання довести поточне розслідування до логічного

завершення. Оце вже щось нове, Сейджі зацікавиться. Може, слідчий до нас прибув, бо Жнець устиг зіпсувати життя особисто йому. А що за корективи? Важко уявити пріоритетніше завдання, ніж обірвати ланцюжок убивств, за які не карають нікого. Підозри лишаються підозрами, і жорстокі розправи тривають роками. Насправді я ненавиджу це місто і його безмежну байдужість, але ніхто мене не питає.

Замислююсь, а що ж робити далі. Відзвітувати Сейджі? Певно, спить, а якщо страждає від безсоння, мені точно радий не буде. Мимоволі кривлюсь, уявляючи його колючі очі на собі. Деякі намагаються поглядом роздягнути, але він вивертає назовні саму душу. Ні, з ним я буду розбиратися вже завтра. Тобто сьогодні, але коли сонце зійде. Можна буде перед тим заглянути до Дайго й розпитати, а що ж-то коїться. Він любить збирати чутки не менше за Кей, але робить це в більш сумнівних місцях, просто таки випрошуючи отримати по пиці. Через це ми колись і познайомились. Отже, після розмови з ним відзвітую, маючи чіткіше уявлення про ситуацію.

Підпалю свічею печатку й повертаю на місце. Вигляд непоганий, наче мене тут ніколи й не було. Лишається, власне, віднести свічу й упевнитися, що господині спиться так само добре. В кімнаті шановного слідчого вишукувати більше нічого, якщо навіть він погидував розбирати мотлох у кутках. Ще раз переконаюся, що мій візит нічого не видає, й обережно спускаюся сходами. Ставлю свічу на попереднє місце, вдивляючись у безтурботне обличчя господині. Десь я його вже бачила. Чи не в Центральній бібліотеці? Роками там не була. Треба дізнатися хоч, як цю пані звати, навряд чи спання над столом піде її спині на користь. Але Кей, теоретично, може зарадити, вона таке вміє. Цього разу проігнорувавши білу кицьку та її осуд, я успішно завершую своє завдання. Майже.

Не потрапитися на гарячому мені дає змогу розвинуте з роками чуття. Або ж я просто вміло аналізую все, що відбувається навколо. Наприклад, ледь чутний звук з надвору — співають треті півні, я забарилася. Ксандер би не сидів у шинку так довго, навіть якби йому трапився свідок розправ чергового маніяка, який вирішив назватися Женцем. Чи сам маніяк. Шарудіння на порозі підтверджує мою оцінку чужої пунктуальності, тож я ледь встигаю сховатися за сходами. Там

знову ж таки навалено купи мотлоху, але трохи вільного місця лишається. Завмираю тієї миті, коли двері відчиняються.

Під сходами темно, хоч в око стрель, і я щиро готова цьому радіти. Поки з мороку на мене не починає щось люто витріщатися. Величезні очі світяться жовтим вогнем, мені перехоплює подих. Тільки тому не кричу. Я рятую свою шкіру, а демонічне створіння точно хоче, щоби хтось сьогодні помер. Воно шкірить ікла і впевнено суне прямо на мене. Вбивства не належать до моїх планів, але ситуація швидко змінюється не на користь мирного врегулювання. Не придумую нічого кращого, крім як схопити чорного kota і кинути подалі від себе. Удвох нам під сходами затісно.

Мій маневр виглядає, ніби кіт стрибнув сам, та й попереднє вовтузіння темний силует біля дверей списує на невинну тварину, бо повагом знімає взуття й підіймається сходами. В мене нема змоги роздивитися чоловіка, тільки підмічаю, що він дуже високий. Чи то мені так здається, бо я сама склалась утричі. Після таких акробатичних трюків то вже моїй спині знадобиться тривала реабілітація.

— А щоб тебе підняло й гепнуло, — беззвучно шепочу, коли темний силует проходить наді мною. Характерний запах спиртного так і не вловлюю. Треба почекати, доки все стихне, а вже потім прямувати далі. Тож у мене з'являється вільний час, який не шкода витратити на перемивання старечих кісток шановного слідчого. Навіть не глянув, як почувається літня пані. Свіча може не догоріти як слід, і вогонь перекинеться на все навколо. Разом зі шляхом старенької закінчиться багато моїх проблем, але такий сценарій однаково надто жорстокий. Ну, правда, міг би хоч підійти, ковдрою ту пані вкрити. Мені стає її майже шкода, коли сходами знову хтось спускається. Трясця! Виявляється, що це мій слідчий. Із ковдрою.

У мене нема бажання продовжувати осмислювати дивні речі навколо, тому просто чекаю. Коли нарешті опиняюся надворі, дихати стає легше. Вітер жене хмари дуже швидко, тож місяць то виринає, то ховається за ними. Вибираю на вулиці місце, де менше тіней од будинків, і ще раз роздивляюся свою копію списку. Раптом усвідомлюю усю безнадійність мого становища. Я готова ставити на старечий маразм до останнього, але цей список має сенс. Тут майже всі, що хоч якось зі мною пов'язані. Чи може автор не вміти будувати

причинно-наслідкові зв'язки? Навряд. Він хотів, щоб я це побачила. Залишив мені таке собі послання чи, радше, попередження. Або у мені говорить параноя, тож я вигадую казна-що. Зараз би залягти на дно й заспокоїтись, але Сейджі не дасть мені сховатися. Нема у Тайві місця, де можна було б забути про його присутність. І отакій людині я завинила своє життя. На жаль, ще зовсім трохи чуже.

Перед світанком вулиці безлюдні, тож дозволяю собі зайвий раз не озиратися. Поки не помічаю, що хтось таки за мною спостерігає. Важко пояснити, звідки береться ця впевненість, але вона вже не раз мене рятувала. Тільки зараз визначити джерело загрози і тим паче усунути його я не можу. Будинки лишаються позаду, вздовж обраного шляху здебільшого хащі. Людині в них не сховатися. Може бути собака, але чому від зловісного передчуття мороз біжить поза шкірою? Такий страх має викликати як мінімум вовк. А в правдоподібнішому сценарії — ціла зграя. Чого тоді боятись, якщо з'їдять вони мене зовсім швидко?

Навкруги так тихо, ніби все віщує бурю. Не хочу. Я не готова до змін. Моє життя далеке від зразкового, та послідовно втрачати його складові буде однаково боляче. Уява люб'язно змальовує майбутні перспективи, і майже всі вони заводять у глухий кут. Ні, рано здаватися, мій страх ґрунтується поки що тільки на припущеннях. Зосереджуюся на крокуванні бруківкою, наче не існує заняття, що потребує моєї уваги більше. Ноги ведуть самі, а я починаю гадати, чому від помешкання шановного слідчого так швидко можна дійти до мого. А раптом не збіг? Дивлюся на небо з поодинокими блідими зірками, але бачу своє двічі підкреслене ім'я. Оточене знаками оклику та химерною демонічною собакою.

Розділ 2

Допит

Похмурі міркування не заважають мені заснути, щойно голова торкається подушки. За мить мене починають дошкульно трясти за плече, тож не знаю, коли встигаю ще й провалитись у марення. Там я тікаю від демонічної собаки й намагаюся сховатись, але потвора йде чітко моїми слідами. Кожен наступний крок дається важче, туман погіршує видимість. Тверда поверхня обертається черговою трясовиною. Я незграбно змахую руками й простягаюся долілиць у високій траві. Потилицею відчуваю гарячий подих потвори. Я не встигаю обернутися.

— Рувей! — гримить знайомий голос, і я розплющую очі. Вперше так рада бачити сердите обличчя Кей. — Ти до обіду спати зібралася?

— Узагалі так, — намагаюся відсунутися від неї на безпечну відстань, бо хватка на плечі не слабшає. Сонце справді встигло піднятися височенько.

— М'яту маю я полоти? — супиться Кей, а я все ще не розумію, що її так засмутило. Треба якось виправлятися.

— Так смачно пахне, — кажу щиру правду. Для мене смачно все, що не риба. Особливо сира.

— Сніданок треба заслужити. Хоча у твоєму випадку це вже справді обід, — відрізає Кей і повертається до вікна. Воно в нас невеличке, як і сама кімната, тож, окрім ліжок, у ній майже нічого нема. Ми тут живемо, а в іншій кімнаті Кей оглядає тих, хто того потребує, і намагається зарадити їм. То наче кухня, вітальня і ще бозна-що в одному. Там трохи просторіше і є стіл, а ще пічка. Неймовірна річ! Саме помешкання непогане, враховуючи, що Кей колись придбала його за безцінь. Містяни не бажали жити на околицях у неспокійний час, а в нас особливого вибору не було. Як і щодо багато чого іншого, але на привітних сусідів і колодязь прямо біля хвіртки я не скаржусь. Порівняно з тим, як мені доводилося жити раніше, більшого й бажати не варто. Хіба вже на імператорський палац око покласти.

Широко позіхаю і починаю вдягатися. Увагу мені небезпечно привертати і вдень, і вночі, тож треба мати відповідний вигляд. Рука тягнеться до повсякденного кімоно, та Кей перериває мовчанку:

— Візьми моє, воно не таке потерте.

— Не думаю, — вилинялий рожевий колір не надихає абсолютно ні на що. То Кей він чомусь пасує. — Чого це раптом?

— У мене полотнища для бинтів закінчилися, сходиш купиш. Не хочу, щоб всі тебе з безхатком плутали.

— Не сплутають, — відмахуюсь і продовжую зав'язувати штани. Я достатньо часто маю справу з безхатками, аби знати, що до них мені поки далеко. Проти ще одного доручення не протестую: наявність бинтів і в моїх інтересах, надто часто я їх намотую на руки. Інакше кісточки там ніколи б не заживали. Вони і так кровоточать занадто часто для людини, яка намагається не привертати увагу.

— Ще на хліб грошей вистачить?

— Навряд, — перевіряю кишені та сумно переконуюся, що вони порожні. — А щоб йому повилазило!

— Не лайся, — Кей за звичкою робить зауваження і простягає кілька срібних атр. Одна повня і два серпанки. Вони хоч і вартують менше, радують мене так само. — Що ти цього разу для нього робила? А головне навіщо, якщо платить так паскудно?

— Не можу сказати, — хитаю головою, бо вже давно вирішила, що деталі цієї історії Кей знати не слід. Хай думає, що я не можу знайти нормальну роботу через любов до сумнівних пригод. Тому то допомагаю їй у загадкових цілительських справах, то виконую доручення покидька Сейджі.

— Я ще спитаю, — попереджає вона, — але трохи потім. Бо до нас хтось іде. Хоч умийся, чи що з тобою робити?

— Можу сховатися під ліжком, — пропоную серйозно, але прямую до відра з водою біля пічки і таки вмиваюся. Подумки перебираю, чи заховано все, що справді варто ховати. Меч я мала покласти під подушку, руків'я впадатиме у вічі. Хоча в ту кімнату гостей ми не запрошуємо. Я готова доступно пояснювати всім підряд, чому важливо мати особистий простір.

Мої спроби протерти очі перериває стукіт у двері. Кей поспішає відчинити, мабуть, очікуючи чергового пацієнта. Мені теж цікаво, кого

це принесло, тому уважно вдивляюся у постать на порозі. Сподіваюся, затримую погляд на чужому мечі не надто помітно. Кей відступає, щоби пропустити гостя, а я від несподіванки гепаюся поряд з відром. Ще по-дурному відкриваю рота, бо постать, оцей темний силует на фоні денного світла, я вже бачила. Високий, мені не здалося. Хоч я знову сиджу, порівнювати з собою трохи важкувато.

— Вітаю, — каже силует і робить крок уперед. — Мене звати Ксандер Хікарі, я помічник старшого слідчого.

На підтвердження своїх слів він показує посвідчення — значок із таким самим сонечком, що було на печатці. Кей з розумінням киває, не сильно у той значок вдивляючись. Ми з нею завжди чекали чогось подібного, тож і мене більше дивує не поява слідчого на нашому порозі, а зовнішність цього чоловіка. Хлопця. Поспішила я приписувати йому старечий маразм, він не набагато старший за мене. Теж із розумінням киваю: навряд чи у нього був час навчитися порядно малювати собак.

— Чим можемо пану допомогти? — питає Кей, наче не сталося нічого незвичайного. А й справді, не сталося, тож мені варто було би встати. Кей тим часом пропонує слідчому протилежне. — Ви сідайте, я поки про чай подбаю.

— Не треба, — піднімає він руку в спробі зупинити Кей. Це у нього виходить трохи різко, і шановний слідчий поспішає пояснити: — Не хочу зловживати вашою гостинністю. Але краще таки сядемо, ану ж розмова складеться довга. Пані, на підлозі зручніше?

То він звертається до мене. Примружується, ніби дивиться на щось яскраве, а тоді піднімає руді брови. Він увесь рудий, із хвилястим волоссям, зібраним у високий хвостик. У цілому має охайний вигляд, тож я мимоволі порівнюю зі своєю зачіскою. Добре, що цього ранку не встигла подивитися в дзеркало. Але й так знаю, що косу не переплітала від учора, кілька неслухняних прядок вибілося та лізуть в очі разом із надто довгим чубом. Зазвичай я за ним ховаюся, але зараз це не допоможе. Кілька разів кліпаю і заперечно хитаю головою. Намагаюся повторити ввічливий тон Кей:

— Ні, за столом таки краще. Вам недарма його пропонують, — це для мене звучить непереконливо, тож спішу пояснити щось іще, — а я тут випадково.

— Отакої, — дивується слідчий і раптом підходить ближче, щоби простягнути мені руку.

Я кілька секунд на неї витріщаюся, силкуючись розтлумачити жест. Потиснути її, чи що там при знайомствах роблять? Але я ще не представлялася та й не горю бажанням починати. А, він хоче допомогти мені встати. Мабуть. Якщо ні, вийде не дуже гарно. Роблю висновок, що такий порив характерний для людини, яка приносить ковдри літнім пані, й усе-таки хапаюся за чужу руку.

Він підіймає мене, наче я взагалі нічого не важу. Вдячно киваю й одразу відходжу, щоб сісти по інший бік столу поряд із Кей. Сподіваюся, роблю це не надто демонстративно, але опинитися на одній лаві зі шановним слідчим не хочу. Мені треба бачити його обличчя, інакше розмова буде не надто плідною.

— Гм, — каже він, — ще раз перепрошую, що потурбував.

— Дрібниці, — відмахується Кей, а посмішка не сходить з її милого личка. — Ми завжди раді допомогти.

Ага, так і мають відповідати порядні громадяни. Підпираю голову руками і думаю над стратегією: спровадити його якомога швидше чи спробувати вивідати побільше інформації? Та ні, Сейджі того не вартий. Хіба що задовольнити власну цікавість...

— Ви не у формі, — підмічаю, і це звучить майже як звинувачення. Тому наш співрозмовник вирішує виправдатися.

— Я не при службі. Бути тут — цілковито моя ініціатива.

— Мило. То обшуку не буде? — думаю, порядних громадян має непокоїти така ймовірність, навіть якщо під їхніми подушками нема складу мечів. Намагаюся згадати, де залишила копію списку підозрюваних. Ні, точно не на видному місці. І звучу я точно не підозріло.

— Я хочу тільки поговорити. Правильно розумію, що маю справу з Кей і Рувей Кавару?

— Приємно познайомитися, — Кей всміхається ширше, а я ледве стримуюся, щоб не скривитися. Ніколи б добровільно з ним не знайомилася. Та удача повернулася до нас іншим боком.

— Ви сестри?

— Як бачите.

— А щодо батьків?

— Вони... — Кей затинається і дивиться на мене. Теж не люблю брехати, тому в нас нема щодо цього узгодженої легенди, яку б ми всім розповідали. У повсякденних балачках стараємося промовчати. — Померли.

— Кілька років тому. Пам'ятаєте ту жахливу повінь? Вони якраз збирали трави в лісі та не встигли заховатися, — пишаюсь оперативністю, з якою вигадую щось нейтральне і далеке від феномена Женця. Бо його Ксандер Хікарі точно вивчив до деталей і невідповідність одразу помітив би. І помітить, тож треба перебирати ініціативу. — Але навряд вас цікавлять наші батьки.

— Справді, тут тільки поспівчую, — на його обличчі дійсно відбивається жаль, який швидко змінюється на більш зосереджений вираз. — Я розслідую справу Женця. Ви знаєте, про що мова?

— Ми тут живемо, — не стримуюсь, а Кей просто киває. Більше не посміхається. Отож, знайшов, що спитати місцевих. Кожна собака в Тайві чула про Женця і встигла тричі оббрехати. Одні лякають ним дітей, інші моляться, щоб його наступною жертвою став хтось їм невгодний. Деякі не нехтують жодним із цих занять. Захопливо.

— Майнула думка, що лікарки зможуть скоригувати моє бачення ситуації. Ви щодня зустрічаєте стільки різних людей...

— Бачення ми не коригуємо. Але так, усі говорять про Женця. Тепер особливо часто спостерігаються нервові розлади, люди на межі. М'ята має заспокійливі властивості, але Рувей забуває її полоти. Ні на що рук не вистачає, — продовжує бідкатися Кей, а мої очі лізуть на лоба. Не пам'ятаю, щоб ми про таку виставу домовлялися. Кей уже теж нічого не пам'ятає за своїм монологом, тож я гублю її думку десь у процесі. — Терор тривав так довго, що тепер цим ім'ям прикривається навіть лінивий. Усім усе сходить з рук.

— Але чому поліціянти закривають на це очі?

— А що їм робити? — пильно дивлюся на Ксандера. Може, підкреслюю, що він — не вони. Хай забирається. Якби ж то поглядом можна було донести більше, ніж словами. — Припустимо, офіцер натрапляє на слід головоріза. Попереджає когось. А його попереджати не стануть — на ранок будинок нещасного закінчуватиме тліти. І хай молиться усім богам, щоб не довелося вишкрібати з попелу залишки родини.

Мій голос звучить твердо, наче це я погрожую спалити чиюсь родину, але рішучості не вистачає надовго. На зміну приходить їдкий дим, що розповзається кімнатою. Стелиться під ногами й підіймається вище, щоби причаїтися в моїх легенях і витіснити залишки тверезих думок із голови. Марево часом виникає у найменш підходящі моменти, але переконати себе, що все несправжнє, з кожним разом хіба складніше. Замружуюсь у спробі, як раптом до дійсності мене повертає скрип.

— Подумав, що вам не завадить свіже повітря, — пояснює Ксандер і прочиняє вікно. Спостережливий до біса. Може, це мені й на руку, бо хто підозрюватиме готову щосекунди зомліти немічну панянку? Я он навіть із підлоги сама встати не змогла. І сил на продовження розмови в мене не лишилося. Кей терпляче пояснює далі, бо Ксандер насправду дивується владі місцевих мафіозних групувань. Це вам столиця, а не абищо... Раптом прикидається? Його ж сюди й відправили з цими групуваннями розбиратися. Якось мали проінформувати, перш ніж кидати на поталу. Скоро сам осягне безнадійність тутешніх порядків, і все повернеться до звичної мені рутини. Але зараз ця думка чомусь жахає. Як жити в цьому коді, якщо нічого так і не зміниться? Ні, жити мені Сейджі не дасть, а досі щастить тільки дивом.

— Дякую, ваша допомога неоціненна, — Ксандер урешті встає зі свого місця та прямує до дверей. Кей його проводить, а я продовжую сидіти. У голові більше не паморочиться, але на плечі лягає незрозуміла втома. Я непогано виспалася, однак точно почувалася б краще, якби день почався не зі змістовних балачок із шановним слідчим. Не намагаюся про себе нагадати чи встежити за черговим обміном люб'язностями, але власне ім'я змушує знову нашорошити вуха.

— Вихідні потрібні й від городу. Боляче дивитись, як Рувей усі руки за роботою постирала.

Кей сміється, ніби почула небачено гарний жарт, а моє серце падає кудись у п'яти. Ну звісно, він бачив мої руки! Він знає. А самовпевнена дурепа так легко повірила, що хтось міг хотіти допомогти їй устати. І треба ж було цьому комусь виявитися шановним слідчим!

— Кей, — жалібно тягну, коли ми знову лишаємося самі. Хвіртка надривно скрипить, зовсім не як у будинку приємної літньої пані. Побіг наш слідчий у своїх невідкладних справах. Кей сідає поряд, і якийсь час ми мовчки дивимось одна на одну. Врешті плутано ділюся частиною приводів для свого занепокоєння. Іншу не можу вкласти у слова, як не стараюся.

— Ти вигадуєш, — починає Кей невпевнено, але за мить тінь зникає з її обличчя. — Багато хто бинтує руки і з дуже різних причин. Город — досить поважна. Плуг, лопата, що завгодно — так руки і перетворюються на суцільні мозолі.

— Навряд чи він мав такий досвід. Як ти завжди при достатку, то кому та лопата треба? Хіба рештки своїх ворогів закопувати.

— Ну то я йому поясню, як деяким доводиться виживати, якщо знову прийде і почне розкидатися натяками, — Кей супиться, а моє серце повертається на місце. Не чекала, що вона викаже таку готовність мене захищати, навіть знаючи про мою причетність до виникнення легендарного Женця. Нестерпно хочеться поділитись із нею чимось, окрім власних страхів.

— Думаю, не прийде. Я вночі бачила його лист, адресований якомусь Токохару. Таке враження, що його хочуть відсторонити від цієї справи.

— Хай живе довго й не хворіє, — Кей змахує з чола невидимі крапельки поту, чи то справді бажаючи Ксандеру добра, чи то висловлюючи небажання мати справу з ним як пацієнтом. Я готова її підтримати щодо другого. — Токохару, мабуть, старший слідчий, якщо Ксандер йому звітує.

— Але пише занадто панібратськи. Чи я чогось у їх стосунках не розумію, чи ієрогліфи не всі розібрала...

— Тобі б підтягнути навички, будеш упевненіше почуватися.

— Я сама про це думала, — легко погоджуюся, — то як викрою вільну хвилинку, забіжу в бібліотеку.

— Бігати замало. Кажуть, ще треба розгортати книгу та щось із нею робити. Читати, наприклад. Не хвилинку.

— Твій метод теж випробую, — усміхаюсь у відповідь. Невиразні наміри починають нагадувати план, що неабияк мене тішить. — Так розумію, сніданок я не заслужила?

Граніт науки

Сьогодні занадто жарко, щоб розкладати усе необхідне по кишенях куртки, тож Кей позичає мені сумку. Туди ж відправляю три атри та свою копію списку підозрюваних. Дивно тримати її після розмови з автором. Який ніби справді старався не для себе. Ця думка губиться під час зборів, і врешті я відволікаюся від усіх тривожних передчуттів. Меч так і залишається під подушкою, Кей — готувати комусь снодійне, а я насуваю солом'яний капелюх на очі та крокую в напрямку лікарні.

Кей намагалася туди влаштуватись, але відмовилася від свого плану вже після першої спроби. Я підтримала: боляче навіть уявляти її посеред похмурої будівлі, де пахне смертю. Назва ніби й натякає, що в подібних закладах мають лікувати, тобто знову ставити на ноги, але більшість туди приходить із наміром мирно сконати. Декого приносять, бо пересуватися самотійно вони вже давно не здатні. Я досі переконана, що справжнім милосердям було б дарування швидкої смерті, але поширені релігійні догми диктують інше. Таке місце занапастило б і бажання Кей допомагати справді нужденним, і її вроджені схильності до цілительства.

Ці схильності я ніколи не втомлювалася розхвалювати, бо мене вони ледь не з мертвих підняли. Сама ж Кей скромно відмахувалась та пояснювала, що навички в неї зовсім базові, від інших нахапалася. Був свого часу гарний приклад. Але в лікарських травах і я трохи розумілась, а невелике дослідження дало нам змогу визначити, з чого варто почати. Тож ми і спробували заробляти собі на життя таким чином, а в мене виник додатковий привід радіти чужим розбитим носам і вивихам. Кей, навпаки, всіх надто жаліла і погоджувалася допомагати за безцінь. Я довго переконувала її більше непокоїтися нашим матеріальним становищем, та врешті втомилася сперечатися першою. Крім того, моя окрема від Кей і менш законна діяльність теж іноді давала прибуток.

Тільки от останнім часом не щастить. Тому йду купувати цупку тканину за рештки заощаджень. За метушнею на площі майже забуваю, що різати полотнища на бинти потім посадять теж мене. З уривків чужих розмов не виходить вихопити нічого цінного, тож зовсім скоро я зупиняюсь у тіні від розлогого клена і зважую, куди податися далі. До Сейджі рано: зіпсую собі весь день. До Дайго лінки: живе в іншому напрямку, та й що перемовляння з ним мені дадуть? Про неофіційні методи допиту я тепер можу розказувати сама. Але є дещо, чого я не можу. Читати складні ієрогліфи. Бібліотеку недарма кличуть Центральною: вона має бути десь поряд.

Знаходжу потрібну будівлю швидко, уникнувши необхідності розпитувати в перехожих дорогу. Табличка біля входу стверджує, що саме це бібліотека імені Дімари Справедливого. Краще б вона була просто Центральною. Бібліотеки можна називати на честь будь-якого імператора, та хтось вибрав напівміфічну постать, що викликає у мене найменше теплих почуттів. Майстер казав, саме Дімара свого часу реформував судову систему і заклав досі непорушні для правосуддя норми. Якщо коротко описувати цю схему — око за око, зуб за зуб. Я майже переконалася на власній шкурі, що за подібним принципом убивцю неодмінно страчують. Хоча тоді навіть нікого не вбивала!

Бентежні були часи. Тепер не набагато кращі, та в мене хоча б виникла нагода повчитися читати. Мої кроки по кам'яних плитах гучно відлунюються від високої стелі, і я опиняюсь у просторій залі. Нескінченні стелажі тягнуться колами, а вітражні вікна розташовані так високо, що аж у голові паморочиться. Добре, що цього разу я теж обрала двері. Таке рішення підвищило мої шанси на виживання і дало змогу помилуватися сонячними променями, що чудернацько переломлюються у кольорових скельцях.

Це місце мені показав майстер багато років тому. Спочатку наша спільна діяльність обмежувалася тренуваннями, а потім він почав брати мене у справах до міста. Кожна подорож була чимось захопливим, і її затьмарював хіба похмурий погляд майстра у відповідь на мої недоречні запитання та уточнення. Вони всі були недоречні, тож він здебільшого заковчував свої гарні зелені очі та відвертався. Тренував мене добре, але грамотність до його пріоритетів не належала. Тож меч мені доводилося тримати набагато частіше, ніж пензлик.

Може, уявлення майстра про життя були все-таки дещо спотворені. Може, тому і я тепер почуваюся саме так — спотворено.

Із минулого мене вириває тихе вітання, що чомусь не відбивається від стелі. Починаю озиратись і помічаю біля полиць уже знайому мені літню пані. Ця зустріч виявляється набагато більш ніяковою, ніж я могла уявити, тож відчуваю, як починають палати вуха. За капелюхом не видно, але у пристойному товаристві його прийнято знімати... Це я і роблю, нерішуче тупцюючи на місці.

— Шукаєте щось конкретне? — доброзичливо питає пані. То в її будинку я копирсалася напередодні. Приємно бачити, що почувається вона непогано, незважаючи на спання у нестандартній позі. Глибоко вдихаю і наважуюся нарешті підійти до неї ближче.

— Так, пані бібліотекарко. Тобто ні...

— Називайте мене Маріко, — всміхається вона та поправляє окуляри на носі. Вони надають їй м'яким рисам деякої строгості.

— Рувей, — навіщось теж представляюся. — Розумієте, мені важко читати складні ієрогліфи... Тобто я взагалі цього не вмію. І не знаю, з чого почати.

— Не відвідували школу? — замість осуду в питанні звучить щире співчуття. — Не всім із цим щастить. Ситуація з освітою завжди була хитка, а після драконячої лихоманки...

Я киваю в такт її словам, ніби розумію, про що мова. Насправді не маю зеленого поняття, що то за лихоманка. Але якщо її можна винуватити в моїх життєвих негараздах, то про цю хворобу точно варто дізнатися більше. Як тільки зможу читати медичні трактати. Маріко тим часом відходить од полиць і вказує на столи, розташовані кількома рівними рядами.

— Я б порадила одночасно звіряти читання ієрогліфів і прописувати їх, так краще запам'ятовується. Знайду для вас кілька посібників відповідного рівня. Можете практикуватися тут, он у тому кутку є кілька чорнильниць. Обирайте будь-яку, вони всі підходять. Зараз, дайте мені кілька хвилин...

— Пані бібліотекарко, — я намагаюся перервати її бурмотіння та швидко виправляюся, — тобто Маріко. Дуже дякую за настанови, але ви не маєте цього всього робити, я сама впораюсь. У вас, певно, й так справ вистачає.

— Нічого термінового! Як бачите, у цей час тут небагато відвідувачів. І взагалі молодь рідко щиро чимось цікавиться, тож я рада заохотити ваш інтерес.

Мовчки здаюся і беруся розглядати чорнильниці, поки Маріко шукає все необхідне. Тут і пензлики різної товщини є, до того ж непоганої якості. Не мені судити, та приладдя на вигляд не дешеве. Імператори від часів Дімари охочіше піднімали до статусу мистецтва каліграфію, а не махання мечем. Можу тільки гадати, чому майстер так уперто вирішив зосередитися на менш поважній справі. Різносторонні навички точно дали б мені змогу заходити у більшість дверей завдяки попередньому запрошенню. Неписана істина, тож навіть дивно, що поряд не шикується натовп охочих проїнятися шляхетним мистецтвом. Схоже, всі й так занадто грамотні, а якась лихоманка завадила походити у школу тільки мені. Або ж молодь справді нічим не цікавиться. Хоча як Маріко зазіхнула на таке формулювання, якщо Ксандер теж молодь, яка живе з нею під одним дахом і охоче пхає свого довгого носа куди не просять? Тільки не такий уже й довгий у нього ніс, просто з горбинкою. Та й просить його, теоретично, сам імператор... На біса я запам'ятала, який у нього ніс? Навряд ще зустрінемося. Треба буде подякувати всім лісовим демонам. А поки спробую зв'язно висловити свою вдячність Маріко.

— Ох, — кажу я.

— Не лякайтеся, — пробує заспокоїти вона, перш ніж безжально покласти переді мною товстелезну книжку. — Вибирайте тут, що подобається. А цей зошит був моєю чернеткою, якраз для прописів підійде.

— Дуже вам вдячна, — підсуваю матеріали ближче до себе. — Я старатимуся!

— Більше не заважатиму, — Маріко підморгує мені та ховається за полицями. Не маю іншого вибору, крім як узятися до справи.

Зосередитися не складно. Посеред робочого дня до бібліотеки рідко хтось заходить, і здебільшого це цілеспрямовані люди, які беруть щось з полиць та мовчки сідають підкреслено осторонь від мене. Я продивляюся сторінку за сторінкою та прописую незнайомі ієрогліфи, що здаються мені хоч трохи симпатичними. І так рядок за рядком, паралельно проговорюючи їх читання. Не знаю, чи вони справді

відкладаються у моїй голівоньці, але сиджу так майже до заходу сонця. Коли вітражі перестають пропускати тьмяне світло, вирішую, що зволікати зі звітом для Сейджі більше не можна. Маріко дозволяє забрати з собою чернетку та показує, де можна залишити посібник. Ще раз їй дякую, підбираю сумку й намагаюся дорогою щось зробити зі своїм піднесеним настроєм. Інакше з ним щось дуже швидко зробить Сейджі.

Цей покидьок живе недалеко від центра міста, тож я не встигаю віддавити собі сумкою плече. У Сейджі справді нема причин ховатися — масивний триповерховий маєток видно здаля. Архітекторам не забракло смаку, і так само хтось не полінувався виплекати чудовий сад. Він мені подобається: по деревах можна видряпатися до кабінету та лишитися непоміченою. Інакше треба спочатку потрапити на очі одному охоронцю, потім іншому, а тоді вони заявлять, що пан Сейджі сьогодні не в настрої. Не можна до нього, себто. І мало їх хвилює, що настрою в пана нема ніколи.

Як і планувала, дряпаюся майже на самий верх старої ялини та перестрибую на балкон. Його двері жалібно скриплять, коли заходжу в напівтемну кімнату. Крісло за робочим столом виявляється порожнім. Ненависний мені тютюновий дим устиг майже повністю вивітритися — нечистий носить того Сейджі давно та незрозуміло де. Надію я не втрачаю та вмоцнююся на підвіконні, готова зображати одну зі статуй. Таке я вмію.

Моя терплячість винагороджується, коли надворі вже зовсім темнішає. За дверима лунають кроки, й до кабінету заходить молодий чоловік із підсвічником у руках. Чоловік... почвара він, цього разу не втримуюсь і таки кривлюся. Впевнена, він одразу мене помічає, але свідомо ігнорує. Повільно ставить підсвічник на стіл, розглядає полум'я. А тоді в одну мить його рухи стають різкими та блискавичними, і він намагається приставити лезо меча мені до горла.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ